

Hæderstegn 2010

I forbindelse med markeringen af Foreningens fødselsdag den 27. april 2010 i Kastelet, overræktes samtidig Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn af Foreningens Protektor Hans Kongelige Højhed Prins Joachim.

Nedenfor er angivet den enkelte Hæderstegnmodtager og motiveringen.

Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn er indstiftet den 27. april 1950 efter at have opnået Hans Majestæt Kong Frederik den IX's approbation den 22. februar 1950.

Reserveofficersforeningen i Danmark er i dag et binavn til Hovedorganisationen for Personel af Reserven i Danmark – og foreningen har på det grundlag valgt at opretholde det oprindelige navn på hæderstegnet.

Hæderstegnet kan af foreningen, efter enstemmig vedtagelse i bestyrelsen, tildeles personer, såvel aktive militære som afskediget, og i ganske særlige tilfælde civile, som bestyrelsen finder i særlig grad bør hædres for deres indsats for reserveofficerskorpset og personel af reserven som helhed og/eller for foreningen i særdeleshed.

På baggrund af sædvanlig procedure har bestyrelsen i år valgt at fremhæve tre militære personer som udtryk for de, der har gjort og gør en særlig indsats for reserven.

Oberstløjtnant Steen Bornholdt Andersen

Som chef for Institut for Sprog ved Forsvarsakademiet har oberstløjtnanten nu gennem flere år været beskæftiget med uddannelse af reserveofficerer i form af sprogofficerer. Uden at nævne hele oberstløjtnantens militære karriere må dog nævnes oberstløjtnantens tidligere tjeneste i Forsvarsministeriets departement, hvor indhentede erfaringer og kontakter tydeligvis anvendes til gavn for udviklingen af ISP og dermed for reserven. Blandt sprogofficer er det kendt, ligesom det for foreningen er tydeligt, at oberstløjtnanten vedholdende og ambitiøst søger at udvikle og konsolidere instituttets uddannelsesmæssige virke, hvilket blandt andet kommer til udtryk ved, at oberstløjtnanten til stadighed søger nye inspirationsveje, samarbejdspartnere og tjenestemuligheder for sprogofficererne.

Denne tilgang holder sprogofficererne skarpe i en omskiftelig verden og bringer sprogofficererne ind i nye sammenhænge, som gør, at uddannelserne følger med udviklingen. Oberstløjtnanten betragter opmærksomt mulighederne med hensyn til samspil mellem det civile og militære, både i selve uddannelsen, i forhold til at inddrage f.eks. Københavns Universitet i meriteringsmæssig sammenhæng, i felten i missionerne samt i forhold til sprogofficererne i deres civile beskæftigelse. Gennem oberstløjtnantens understregning af denne civile og militære sammenhæng i et samspil understreges argumentet for at have en veluddannet reserve i det hele taget. Samtidig er oberstløjtnanten – det mener i al fald en række sprogofficerer, har jeg hørt – bestemt af "den gamle husar-skole" i forhold til at markere værdien af klassiske dyder såsom flid, rettidighed og omhyggelighed – dvs. prægningen af elever på ISP sker også på det punkt ved oberstløjtnantens personlige eksempel, herunder at man som partner i en diskussion står sig bedst ved at tænke over sine argumenter!

Jeg har også hørt oberstløjtnanten omtalt som "imperiebygger" – men vel at mærke i ordets positive betydning derved, at for sprogofficererne efter nedlæggelsen af de tidligere afhøringsfunktioner savnede en strukturel forankring, som oberstløjtnanten har gjort sit til at få institutionaliseret.

Som et middel i den sammenhæng blev ved oberstløjtnantens foranstaltning nedsat en arbejdsgruppe til at understøtte definitionen og etableringen af en egentlig sprogofficersenhed – en arbejdsgruppe, hvor Hovedorganisationen for Personel af Reserven blev grundig inddraget og ikke mindst repræsenteret af min forgænger i formandsstolen. Uden oberstløjtnantens medvirken havde det næppe været nemt at realisere sprogofficersenheden – der nu optræder med afdelingsværdi og behørig underafdelingsorganisation ud fra

sprogdisciplinerne m.v. HPRD og oberstløjtnanten var undervejs i processen næppe enige om alt – men det behøves heller ikke, når en fælles tilgang til målet i øvrigt er tilfældet.

Faktum er, at Sprogofficersenheden efter at være blevet bemandet designeringsmæssigt og førerne behørigt udnævnt officielt blev indviet ved en parade den 24. april 2010 – og tak for det. Sprogofficersenheden er dermed en virkeliggørelse af en fremkommelig måde at understøtte et tilhørsforhold, skabe en struktur, der kan stimulere efter- og videreuddannelse inden for de enkelte sprogdiscipliner – alt sammen således, at det er reserveofficerer – sprogofficerer – der selv er med til at tage ledelsesmæssigt ansvar for konsolidering og udvikling af enheden.

Oberstløjtnanten ser ud til at befinde sig godt blandt aktive sprogofficerer og er en person, der i så henseende forstår reservens værdi – måske ultimativt symboliseret ved, at fru Lisbeth Andersen også er uddannet som sprogofficer! – og som derved næsten bringer oberstløjtnanten ind i en særlig forståelse af reservens motto om at være "twice a citizen"!

Den meget klare holdning til og målbevidste arbejde for reservens uddannelse og anvendelse har foreningen bemærket, og det er for denne helt særlige indsats, foreningen i dag tildeler oberstløjtnant Steen Bornholdt Andersen Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn.

Major af reserven Karsten Heiselberg

Som foreningens tidligere formand er der selvsagt så meget at fremhæve, at det jeg siger nu, kun må betragtes som værende et begrænset, men omvendt et repræsentativt udsnit af majorens virke i og for reserven samt i og for foreningen.

Efter værnepligten i begyndelsen af 1980'erne fortsatte majoren som delingsfører og kompagnichef i IV/Livgarden og er sidenhen fortsat i en designeringsfunktion ved Danske Division, og forventes inden længe at blive designet til Forbindelsesofficerselementet ved Hærens Operative Kommandos stab.

Majoren har gennem årene været aktiv i tjenesten som officer af reserven, samtidig med at han forholdsvis hurtigt begyndte at tage del også i foreningens indre liv og ledelsen heraf.

Majoren var således forretningsfører fra 1984 til december 1987, og blev valgt første gang til bestyrelsen i 1993. Herefter var majoren 2. næstformand i foreningen fra 1999 til 2003, hvorefter han tjente foreningen som formand fra 2003 til 2009.

Som næstformand var majoren bl.a. formand for foreningens aftaleudvalg, dvs. den funktion, som bestod i at føre lønforhandlingerne med Forsvarsministeriet samt forberede et nyt kontraktkoncept m.v.

Majoren var også meget aktiv i forbindelse med bl.a. Danmarks værtskab for CIOR kongressen 1997 og igen i forbindelse med det danske præsidentskab for CIOR 2000 til 2002 – en for foreningen ganske omfattende opgave.

Den helt store opgave blev imidlertid at være formand i en for reserven mere end vanskelig periode som følge af nedlæggelsen af mobiliseringsforsvaret og Forsvarets – i al fald første omgang – afskrivning af reserven som en fortsat relevant ressource også i regi af et transformeret forsvar. Men majoren forstod dygtigt gennem de muligheder, som enkelte forstandige folk i forsvaret eller det politiske system trods alt stillede til rådighed f.eks. sprogofficerernes fortsatte anvendelse, Forsvarets Sundhedstjenestes fortsatte anvendelse af sundhedspersonel af reserven samt Hjemmeværnets nye opgave med hensyn til at opstille den Regionale Føringsstruktur, til stadighed at bearbejde Forsvarets instanser til gradvis at forbedre forståelsen for fortsat at have et behov for at anvende den fleksible og alt andet lige billige ressource, som reserven repræsenterer – en forståelse, som betød at samarbejdet med Forsvarets myndigheder på alle niveauer gradvist blev retableret til benefice for en fortsat anvendelse af reserven samt foreningens mulighed for at virke efter formålet.

Majoren, der har en juridisk uddannelse, har ved siden af sin karriere som leder i erhvervslivet og officer af reserven med et relativt omfattende tjeneste- og karriereløb således været formand for foreningen i en for

personel af reserven særdeles vanskelig periode, hvor mobiliseringsforsvaret var afskaffet, og hvor Forsvaret indledningsvis ikke fuldt ud havde nået at få konsolideret den fortsatte anvendelse af personel af reserven, således som det nu er kommet til udtryk i forsvarsforliget gældende for 2010 til 2014.

Majorens utrættelige indsats for gennem sin ledelse af HPRD som interesse- og faglig organisation til stadighed at arbejde for en fortsat uddannelse, efteruddannelse og videreuddannelse samt brug af personel af reserven til gavn for forsvarets nationale og internationale opgaveløsning kan ikke påskønnes nok.

Dog tror jeg, at Mette, påskønner, at majoren for et år siden stoppede en meget lang karriere som værende drivkraft for håndteringen af foreningens til tider ganske store udfordringer.

Det er for den helt særlige, meget markante og betydende samt vedholdende indsats for reserven og foreningen, at foreningen i dag tildeler major af reserven Karsten Heiselberg Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn.

Major af reserven Poul Guldbæk

Majoren er designeret som operationsofficer i Danske Division. Han har haft den for en infanteriofficer traditionelle løbebane som delingsfører og næstkommanderende samt stabskompagnichef og derefter stabsofficer ved II/Prinsens Livregiment – nu tilhører majoren Jyske Dragonregiment.

Majoren er revisoruddannet og arbejdede indledningsvis i Århus området, hvorefter jobbet førte ham til Nordjylland.

Han har været ansat ved Hærens Parkområde som næstkommanderende og fungerende sektionschef og er nu ansat som specialkonsulent i Forsvarets Bygnings- og Etablissementstjeneste i Hjørring. Majoren har stedse opretholdt sit engagement i foreningen, hvor han bl.a. i juni 2009 stod for planlægning og gennemførelse af konkurrencerne i forbindelse med de Nordiske Mesterskaber i Feltidræt for Reserveofficerer – et arrangement, hvor jeg ved selvsyn kunne se resultatet af majorens indsats sammen med andre.

Majoren har været udsendt som EU Monitor under krigen i Eks-Jugoslavien, og ligeledes som FN militærobservatør i Kashmir, ligesom han i flere omgange har været lærer for Military Observers ved UN Training Center i Niinisalo i Finland. Efter dette har majoren været ansat ved HPKO.

Når majoren står her i dag, er det imidlertid også på grund af hans virke i og for foreningens kredsarbejde. Majoren har været en særdeles aktiv feltsportsmand først i Midtjyske Kreds og efterfølgende i Nordjyske Kreds kun afbrudt af ovennævnte udsendelser.

I det nordjyske har majoren som leder af orienteringsløbsdisciplinen ihærdigt og vedholdende planlagt og været banelægger for garnisonsorienteringsløbene i regionen, forestået O-løb, herunder afholdelse af en regimentskonkurrence i 2004 og ikke mindst etableret kredens tradition med nytårsløb for alle kredsmedlemmer med familier. De seneste år har han med vanlig dygtighed bestridt posten som kredsens sekretær og redaktør af kredsens Nyhedsbrev – i sig selv et omfattende arbejde.

Major Poul Guldbæk er en utrættelig og vedholdende reserveofficer, som ihærdigt og engageret med grundighed, gå-på-mod og inspiration har givet og giver Nordjyske Kreds en saltvandsindsprøjtning. Det er i høj grad hans fortjeneste, at kredsen fortsat udbyder orienteringsløb i en ellers for forenings Danmark stadig stigende vanskelig tid med at engagere folk vedvarende i foreningsmæssige spørgsmål.

Majoren er en særdeles værdsat reserveofficerskollega med et meget behageligt væsen. Majoren har et flerårigt bofællesskab med Birgitte, der måske også sætter pris på hans – beskrevet af kolleger fra kredsen – klædeligt tilbageholdende natur, men som synes at understøtte majorens mulighed for at yde et særdeles effektivt stykke arbejde med stor andel i Nordjyske Kreds aktiviteter – tak for det!

Et arbejde, som ikke er blevet nemmere gennem årene nu, hvor aktivitetsmulighederne i vores samfund er blevet så mangfoldig. I så henseende udgør majoren det særdeles gode eksempel på, hvorledes frivilligt

arbejde i foreningsregi kan komme til udtryk.

Det er for det store og markante engagement og uvurderlige indsats for reserven gennem ikke mindst kredsarbejdet, at major af reserven Poul Guldbæk i dag tildeles Reserveofficersforeningen i Danmarks Hæderstegn.